

Sygn. Akt XVII AmT 229/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Jolanta Stasińska**

Protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Banaszek

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 23 listopada 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmT 229/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 23 listopada 2018 r., nr (...), na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1954, zwanej dalej „Pt”), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., zwanej dalej „ustawą o wruist”) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) Spółka Akcyjna (zwaną dalej również „Stroną”), w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016, 2017 nałożył na (...) SA kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 10 000 PLN (słownie: dziesięć tysięcy złotych),

2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 10 000 PLN (słownie: dziesięć tysięcy złotych),
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 10 000 PLN (słownie: dziesięć tysięcy złotych),
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 10 000 PLN (słownie: dziesięć tysięcy złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 189f §1 pkt 1 k.p.a. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż naruszenie przez Spółkę określonych ustawą o wruist obowiązków nie miało znikomej wagi,
2. art. 189d k.p.a. poprzez błędne zastosowanie wskazanych w niniejszym przepisie dyrektyw wymiaru kary administracyjnej do stanu faktycznego niniejszej sprawy co miało wpływ na określenie wysokości kary pieniężnej.

W oparciu o powyższe wniósł o:

1. uchylenie decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i przestanie na pouczeniu zgodnie z art. art. 189f §1 pkt 1 k.p.a.,
2. względnie o zmianę decyzji w części odnoszącej się do wysokości kary poprzez nałożenie kary pieniężnej w niższej wysokości odpowiadającej właściwie wytycznym co do wysokości kary przewidzianym w przepisach k.p.a.
3. zasądzenie od Prezesa UKE na rzecz skarżącego kosztów postępowania wywołanego odwołaniem.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści decyzji.

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (zwanego dalej (...)), prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...). /okoliczność bezsporna

Zawiadomieniem z dnia 5 października 2018 r., znak: (...) (pismo zostało prawidłowo doręczone zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 12 października 2018 r.), Prezes UKE poinformował Stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016, 2017. W piśmie tym Prezes UKE wezwał Stronę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował Stronę o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 14 dni od daty otrzymania tego pisma oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. /k.1-3, 5 akt adm./

Pismem z dnia 6 listopada 2018 r., które wpłynęło do UKE w dniu 15 listopada 2018 r. Strona przedstawiła swoje stanowisko w sprawie, do którego załączyła sprawozdanie finansowe za rok 2017 oraz informacje dotyczące lat 2014, 2015, 2016. /k. 6-33 akt adm./

Przedsiębiorca osiągnął w 2017 roku przychody w wysokości (...)zł /k. 6 akt adm./

W dniu 23 listopada 2018 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał decyzję nr (...) /k. 35-39 akt adm./

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były kwestionowane przez strony, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2021 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z zeznań świadka P. K. na okoliczność marginalnego znaczenia posiadanej przez spółkę infrastruktury telekomunikacyjnej dla celów wskazanych w ustawie o wruist. Powyższy dowód wnioskowany przez powoda w odwołaniu podlegał pominięciu, gdyż przeprowadzanie dowodu z zeznań powyższego świadka na wskazane wyżej okoliczności było nieistotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Ponadto, dowód z zeznań świadka może przeprowadzony na okoliczność faktu, a nie prawa. Tym samym, brak było podstaw do przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka, który miałby dokonać oceny rozmiarów działalności powoda dla celów powołanej wyżej ustawy.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że powód jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE.

Stosownie do art. 209 ust. 1 – ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2018 r., poz. 1954, dalej: „Pt”), kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej. Zgodnie z ust. 1a, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Treść art. 209 ust. 1 Pt dotyczy niewypełniania obowiązku udzielania informacji oraz dostarczania Prezesowi UKE dokumentów przewidzianych ustawą. Przedmiotowy obowiązek został przez ustawodawcę nałożony na podmioty prowadzące działalność w zakresie telekomunikacji. Jednym z nich jest obowiązek sprawozdawczy, określony przepisem art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. Zm, dalej: „ustawa o wruist”) Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą:

- 1) informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu;
- 2) pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Zgodnie natomiast z ust. 2 art. 29 ustawy o wruist, w celu wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

- 1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,
- 2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej,

3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni

- przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiającym kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że powód jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru prowadzonego przez Prezesa UKE, wbrew przekonaniu powoda – bez względu na zakres jego działalności był zobowiązany do przedłożenia Prezesowi UKE danych o których mowa w powołanym wyżej art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata: 2014, 2015, 2016, 2017.

W treści odwołania strona powodowa zarzuciła pozwanemu naruszenie art. 189§1 pkt 1 k.p.a., poprzez jego niezastosowanie. Mając na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj, z odwołania od decyzji Prezes UKE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego. Z tych względów, podnoszone przez stronę wnoszącą odwołania zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania nie mogą skutkować uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji. Ponadto, niezasadnie podniósł powód, że pozwany w sposób nieprawidłowy ocenił wagę naruszenia. Powód jako podmiot profesjonalny, wpisany do przedmiotowego rejestru, powinien był podjąć odpowiednie kroki w celu zapewnienia prawidłowego i skutecznego wykonania obowiązku przekazania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czego jednak nie wykonał w ustawowych terminach. Zauważyć przy tym należy, iż wskazywane przez powoda okoliczności dotyczące reorganizacji i związany z tym skutek braku ciągłości w koordynacji niektórych procesów spółki, nie mogą stanowić okoliczności umniejszającej zakres obowiązków sprawozdawczych powoda względem Prezesa UKE, albowiem są to obowiązki wynikające wprost z ustawy. W świetle powyższego, niewątpliwie powód zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję przepisu art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, albowiem nie przekazał danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w ustawowych terminach. Zasadnie również pozwany w zaskarżonej decyzji wskazał na treść powołanego wyżej art. 209 ust. 1a Pt, zgodnie z którym za dopuszczalnością nałożenia kary przemawiają czas trwania, zakres naruszenia i skutki prawne. W niniejszym postępowaniu bezsporna była zaś

okoliczność, że powód dopełnił obowiązku za 2017 rok oraz wymagane art. 29 ust. 2 ustawy o wruist informacje za lata 2014-2017 dopiero po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego. Powód otrzymał zawiadomienie w dniu 12 października 2018 roku, natomiast sprawozdanie za 2017 rok i informacje za pozostałe lata złożył prawidłowo dopiero przy piśmie z dnia 6 listopada 2018 roku, a zatem okres naruszenia był znaczny nawet w przypadku opóźnienia w złożeniu sprawozdania za 2017 rok. W sposób prawidłowy pozwany ocenił również, zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Wskazać tu należy, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w konsekwencji do wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości. Niedopełnienie przez powoda przedmiotowego obowiązku przez wskazany okres utrudniło zatem pozwanemu realizację powyższych obowiązków, jak również mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Zasadnie też zauważył pozwany w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że w szczególności: „Wypełnienie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020 (zwanego dalej (...)). W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji

identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...).” Zaznaczyć tu też należy, że dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem (...), którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane, czyli nie wyłączając powoda. W przekonaniu Sądu, w konsekwencji, każdy przypadek przekazania nieprawdziwych lub niepełnych danych o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czyli w tym przypadek powoda, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju. Z tych wszystkich względów, wskazywana przez powoda w odwołaniu okoliczność, że dla powoda działalność telekomunikacyjna we wskazanych latach miała marginalne znaczenie, nie oznacza jednocześnie, że dla Prezesa UKE marginalne znaczenie miała okoliczność, czy powód udzielał informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w ustawowych terminach. Powyższe okoliczności, w konsekwencji, świadczą również o braku możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, z uwagi na wskazaną wyżej wagę naruszeń w stopniu wyższym niż znikomy oraz czas ich trwania. Sąd podzielił również pogląd pozwanego, co do braku możliwości zastosowania art. 189f k.p.a., z uwagi na powołaną treść art. art. 189a§2 pkt 1-2 k.p.a., tj. w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, w tym zakresie nie stosuje się przepisów działu (...) k.p.a. Takie odrębne uregulowanie ma miejsce w przypadku art. 209 ust. 1a Pt i art. 210 ust. 1 i 2 pt,

W myśl art. 210 ust. 2 Pt, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Wobec powyższego błędnie przekonywał powód, że przy wymiarze kary należało uwzględnić okoliczność, że naruszenia nie były dokonane celowo ani świadomie. W odniesieniu do możliwości finansowych, powód przedłożył dane dotyczące wielkości przychodu w 2017 roku, niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Prezes UKE w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów określił jako podstawę wymiaru kary pieniężnej wysokość przychodów powoda w 2017 roku na kwotę (...) zł. Zgodnie z treścią art. 210 ust. 1 pt maksymalna wysokość kary stanowiła kwotę (...) zł, co stanowi 3% podstawy wymiaru kary. Zaznaczyć przy tym należy, iż jak wskazał ustawodawca do podstawy wymiaru kary należy przyjąć całość przychodu w poprzednim roku podatkowym, a nie jego część, jak chciałby powód, bez względu również na jego źródło,

czy na wysokość dochodów. Z tego względu, nałożone na powoda kary w wysokości po 10.000,00 zł są adekwatne do zakresu poszczególnych naruszeń. Należy przy tym wskazać, że każde z naruszeń jest odrębnym deliktem prawa administracyjnego i za każde z tych naruszeń powód podlega karze. Z tego względu mylne jest wnioskowanie powoda, jakoby Prezes UKE dokonał nałożenia kary w wysokości 40.000,00 zł, co stanowi (...) przychodu spółki z tytułu działalności telekomunikacyjnej. W sposób prawidłowy pozwany uwzględnił również okoliczność łagodzącą mającą wpływ na wysokość wskazanych kar, albowiem pozwany uwzględnił, że strona powodowa nie była dotychczas karana przez Prezesa UKE. Zważywszy na zaistniałe okoliczności, pozwany postąpił tak, jak przewiduje ustawodawca.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie, celem kary pieniężnej uregulowanej w art. 209 ust. 1 p.t. jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych z celami prawa telekomunikacyjnego, do których należą (m.in.): wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, zapewnienie użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych, zapewnienie neutralności technologicznej, zapewnienie użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług telekomunikacyjnych równoważnego poziomu dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi. Jest to odpowiedzialność zobiektywizowana, niezależna od winy przedsiębiorcy, elementy takie jak: zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, mają znaczenie jedynie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Wskazać należy również, że kara pieniężna nie ogranicza się jedynie do represji za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego, ale ma na celu również zmotywowanie przedsiębiorców do respektowania nakazów lub zakazów wynikających z tej ustawy, przy czym jej wymiar musi być odczuwalny dla przedsiębiorcy. Z tego powodu w każdej sprawie należy ustalić, w jakiej wysokości kara pieniężna będzie spełniać postawione przed nią cele.” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI ACa 336/16, Lex Nr 2390610).

W świetle powyższego Sąd miał również na uwadze okoliczność, że dopełnienie przedmiotowego obowiązku informacyjnego przez powoda i innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma bezpośredni wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków przez Prezesa UKE. Z tego względu istotne jest aby informacje i dokumenty objęte ustawowym obowiązkiem ich złożenia były dostarczane w sposób kompletny i terminowy. Z tych wszystkich względów, w przekonaniu Sądu, kary w wysokości nałożonej decyzją z dnia 23 listopada 2018 roku są relatywnie niskie, z uwzględnieniem okoliczności, że powód nie był wcześniej karany, ale też adekwatne do zakresu naruszeń, oraz będą na tyle odczuwalne dla powoda, aby spełniły swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia SO Jolanta Stasińska